

Tiesas (virspalāta) 2015. gada 16. jūlija spriedums (*High Court of Ireland* (Īrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Minister for Justice and Equality/Francis Lanigan*

(Lieta C-237/15 PPU) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedība — Eiropas Savienības Pamattiesību harta — 6. pants — Tiesības uz brīvību un drošību — Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Pamatlēmums 2002/584/TI — Eiropas apcietināšanas orderis — Pienākums izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi — 12. pants — Pieprasītās personas turēšana apcietinājumā — 15. pants — Lēmums par nodošanu — 17. pants — Lēmuma par izpildi pieņemšanas termiņi un kārtība — Termiņu pārsniegšanas sekas

(2015/C 302/15)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

High Court of Ireland

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Minister for Justice and Equality*

Atbildētājs: *Francis Lanigan*

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI, 15. panta 1. punkts un 17. pants ir interpretējami tādējādi, ka pēc šajā 17. pantā noteikto termiņu beigām izpildes tiesu iestādei jāprojām ir pienākums pieņemt lēmumu par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi.

Minētā Pamatlēmuma 12. pants, kas aplūkots kopā ar tā 17. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. pantu, ir interpretējams tādējādi, ka šādā situācijā tas pieļauj turēt pieprasīto personu apcietinājumā saskaņā ar izpildes dalībvalsts tiesībām, pat ja kopējais šīs personas turēšanas apcietinājumā laikposma ilgums pārsniedz šos termiņus, ja vien šis ilgums nav pārmērīgs, ņemot vērā pamatlietā īstenotās procedūras īpatnības, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Ja izpildes tiesu iestāde nolemj izbeigt minētās personas turēšanu apcietinājumā, šai iestādei ir pienākums tās provizorisko atbrīvošanu papildināt ar jebkādiem pasākumiem, ko tā uzskata par vajadzīgiem, lai novērstu tās bēgšanu un nodrošinātu, ka materiālie nosacījumi, kas ir nepieciešami faktiskai tās nodošanai, būtu izpildīti tikmēr, kamēr nav pieņemts neviens galīgs lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi.

⁽¹⁾ OV C 236, 20.7.2015.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2015. gada 9. janvāra rīkojumu lietā T-482/12 *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija 2015. gada 3. martā iesniedza *Internationaler Hilfsfonds e.V.*

(Lieta C-103/15 P)

(2015/C 302/16)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: *Internationaler Hilfsfonds e.V.* (pārstāvis – H.-H. Heyland, Rechtsanwalt)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 9. janvāra rīkojumu;
- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam iesniegtā apelācijas sūdzība ir vērstā pret Vispārējās tiesas 2015. gada 9. janvāra rīkojumu lietā T-482/12. Ar šo rīkojumu Vispārējā tiesa nepilnīgas dokumentācijas un prasības pamatu dēļ kā nepieņemamu noraidīja *Internationalen Hilfsfonds e.V.* prasību pret Eiropas Komisiju. Tomēr Komisijai, atbilstoši 2012. gada 22. maija spriedumā lietā T-300/10 noteiktajam, neskaitot dažus izņēmumus, būtu pienākums prasītājam izsniegt pilnīgu dokumentāciju no LIEN līguma 97–2011 lietas materiāliem. Šīs prasības netika izpildītas: tā vietā Komisija vairākos dokumentos atstāja neizpildītas vietas vai aizklājumus un vairākus dokumentus neizsniedza vispār. Savā 2012. gada 27. oktobra prasības pieteikumā *Internationale Hilfsfonds e.V.* pilnībā norādīja savus iebildumus, arī iesniedzot un atsaucoties uz savu 2012. gada 27. jūlija vēstuli Komisijai, kurā tas lūdza Komisiju veikt LESD 266. pantā, lasot kopā ar LESD 254. panta 6. punktu, paredzētos pasākumus. Tas Vispārējai tiesai esot iesniedzis arī šajā ziņā notikušo saraksti un to kā pielikumu pievienojis prasības pieteikumam.

Vispārējā tiesa savā rīkojumā, pret ko vērstā šī apelācijas sūdzība, esot apgalvojusi, ka prasības pieteikums neatbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētajām formas prasībām un ka prasības pamati neesot pietiekami izklāstīti. Apelācijas sūdzības iesniedzējs pret to iebilst, jo tas prasības kontekstu, pamatus un visu informāciju esot sniedzis ne vien apkopojošā, bet arī izvērstā veidā un Vispārējai tiesai šādi bija iespēja lemt par prasības priekšmetu. Tas īpaši apstrīd, ka Vispārējā tiesa atzina par nepieņemamu tā pakārtoto prasījumu daļēji noraidīt Komisijas 2012. gada 28. augusta lēmumu (ar kuru tā izsniedza nepilnīgos dokumentus), – kaut arī šajā ziņā tā atzina prasības pamatu.

Turpinājumā apelācijas sūdzības iesniedzējs iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa procesuālos dokumentus, kurus tas iesniedza kā pielikumus, apzīmē par vispārēju atsauci un neatzīst, lai arī tajos bija precizējumi prasības pieteikumā izvirzītajiem pamatiem un dokumentiem un tādējādi tie veidoja neatņemamu prasības pieteikuma daļu. Apelācijas sūdzības iesniedzējs turklāt vērsās arī pret Vispārējās tiesas nostāju, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja replika nav efektīva, kaut arī tas to bija iesniedzis atbilstoši Reglamentam kā prasības pieteikuma papildinājumu, precizējot savus argumentus un pievienojot visus apstrīdētos dokumentus. Tas uzskata, ka apstrīdētajā rīkojumā ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, jo tā pamatā ir smagas procesuālas kļūdas un Vispārējā tiesa apelācijas sūdzības iesniedzējam šādi esot liegusi tiesību aizsardzības iespēju.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 22. maijā iesniedza *Consiglio di Stato (Itālija) – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT u.c.*

(Lieta C-240/15)

(2015/C 302/17)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato